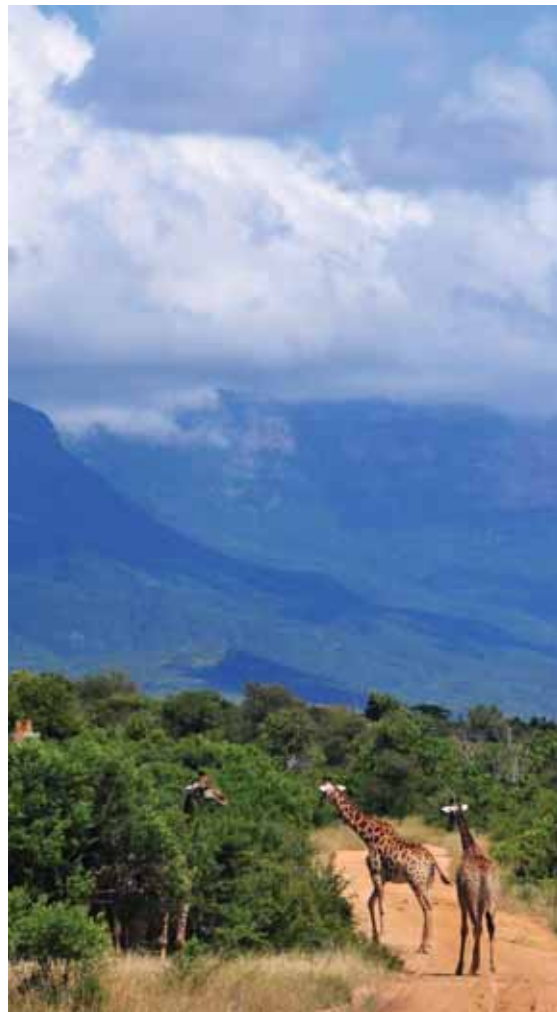

Kruger Grensoverschrijdende safari

Kruger behoort tot de meest bekende safarigebieden in Afrika. Een natuurgebied dat op het punt staat om het grootste ter wereld te worden. In 2002 werden er vergevorderde plannen gepresenteerd om het park over de Zuid-Afrikaanse grens uit te breiden met andere nationale parken in Zimbabwe en Mozambique. De naam is er al: Great Limpopo Transfrontier Park. En het is ook goed nieuws voor het jachtluipaard. Nu staan er nog hekken tussen de diverse parken. Deze worden langzaam opgeruimd. Daarnaast zijn er al meer dan 1000 dieren verplaatst naar andere gebieden, zodat ze vast kunnen wennen. Wetenschappers hopen dat de migratie dan weer terug keert bij dieren als blauwe gnoes, zebra's en antilopen. Kruger wordt dan met recht een van de eerste echt grensverleggende natuurgebieden ter wereld. Een wildernis waar de mens te gast is.

Beschermd

Al in 1898 werd hier de natuur beschermd, omdat onder meer alle wilde witte neushoorns waren afgeschoten. Blanke jagers maakten zo bescherming noodzakelijk, al was het in eerste instantie om de jacht in stand te houden. Iets wat nu nog door gaat op diverse privéterreinen, waar je voor veel geld op leeuwen, olifanten of andere dieren kunt schieten.

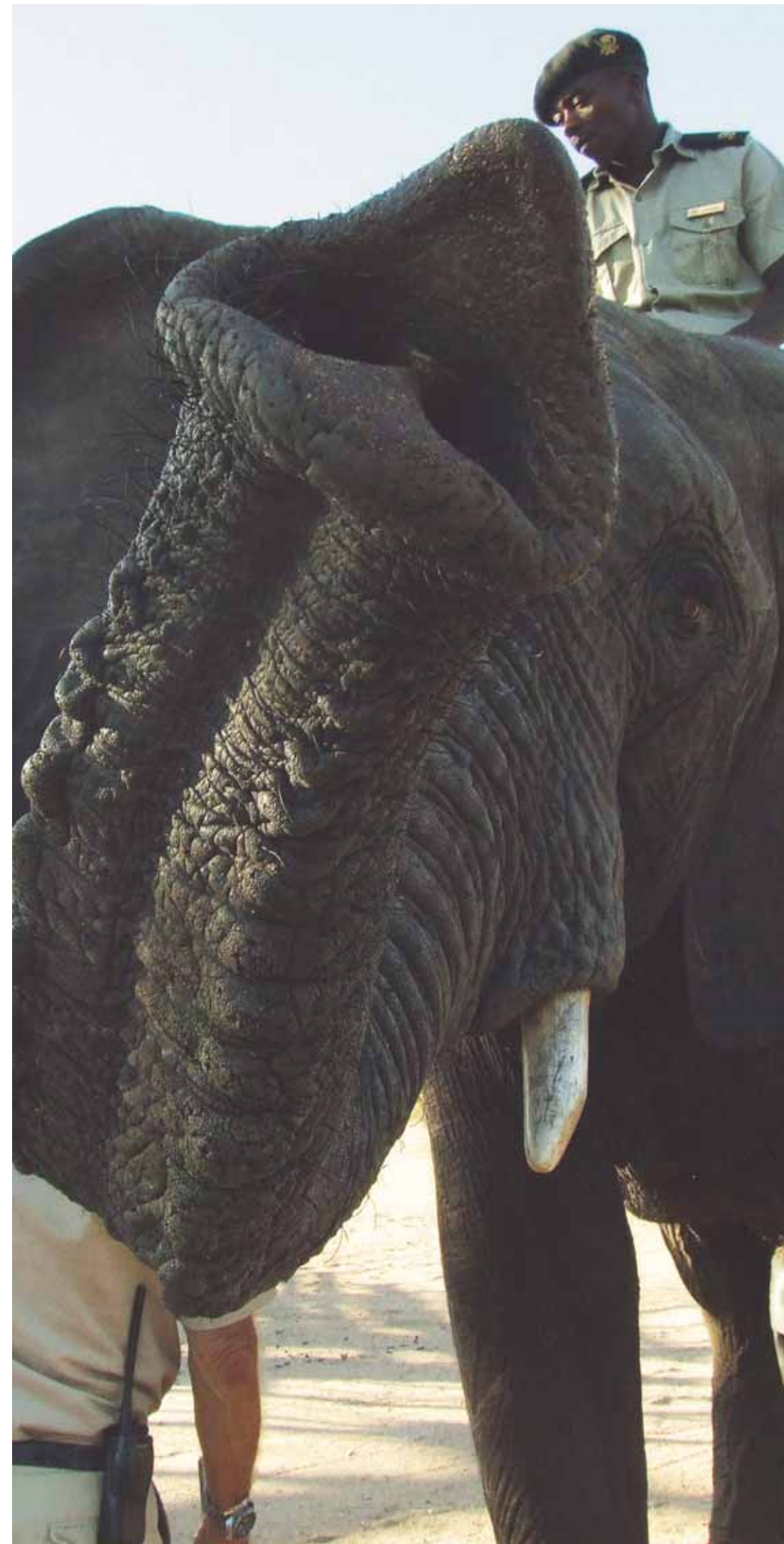
Publiekstrekkingen

De lijst met dieren die je hier kunt tegen komen is lang. Naast jachtluipaarden, die je als toerist hier niet snel zult zien, is de kans groot de 'Big Five' te zien: leeuw, olifant, Afrikaanse buffel, luipaard en neushoorn. Met geluk kun je de Afrikaanse wilde hond zien, volgens wetenschappers het meeste sociale dier ter wereld. Zij vangen hun zieke en oude lotgenoten op. In Hoedspruit is ook voor hen een fokprogramma opgezet. Andere dieren die je kunt ontmoeten: giraffe, sabelantilope, impala, grote koedoe, elandantilope, nijlpaard, bosbok, steppezebra, knobbelzwijn, groene meerkat, aardwolf, zadeljakhals, beerbaviaan, gevlekte hyena, serval, genetkat en Nijlkrokodil.

Gaan!

Kruger en de omliggende reservaten kennen feitelijk twee seizoenen. Het droge seizoen duurt van eind mei tot begin oktober. Dan is de vegetatie beperkt en bevinden veel dieren zich in de buurt van de waterputten. In het regenseizoen zijn de dieren veel moeilijker te spotten. Ze hebben zich meer verspreid, terwijl ook veel bomen bladeren dragen. Daarnaast zijn veel wegen niet of nauwelijks te berijden na een stevige regenbui. Maar dit seizoen heeft ook zeker zijn charme, met donderwolven en bijvoorbeeld veel geboortes van dieren. Ook dit is Afrika. Bereid je reis wel goed voor.

Kruger is eenvoudig met het vliegtuig (en auto) te bereiken vanuit onder meer Johannesburg, maar ook bijvoorbeeld vanuit Victoria Falls in Zambia. Veel dure lodges hebben eigen landingsbanen. Waardoor je tijd bespaart en tevens een bijzondere blik op het landschap krijgt als je aankomt en weer vertrekt. Veel toeristen realiseren zich niet dat Kruger in malariagebied ligt. Check dus vooraf bij de arts of je malariapillen nodig hebt. Lees meer over Kruger en andere bijzondere bestemmingen op www.droomplekken.nl

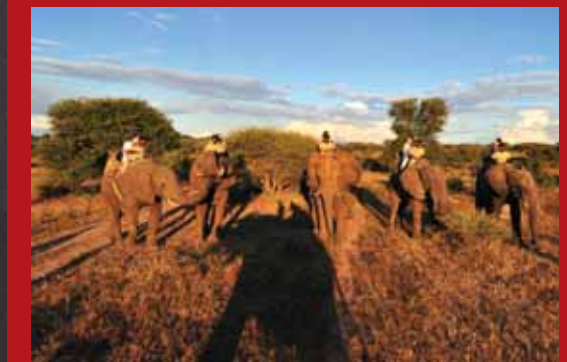
Doen! top drie

Bestuur een jeep

Bij de meeste safari's word je rond gereden door een chauffeur/gids. Maar in Kruger kun je ook zelf achter het stuur kruipen. En zelf een route bepalen en stoppen bij bijvoorbeeld een groep olifanten zolang je wilt. De kans is groot dat je wel wat dieren mist (je hebt immers de getrainde ogen van de gids niet), maar het vrijheidsgevoel geeft je daar heel veel voor terug. Er zijn diverse mogelijkheden, waaronder met een huurauto van lodge naar lodge rijden. Dit kun je zelf vooraf regelen, maar ook laten doen door een reisorganisatie.

Safari per olifant

De Afrikaanse olifant is groter dan zijn Aziatische familielid. En lange tijd was dit dier moeilijker te dressereren. Inmiddels is het ook mogelijk om in Afrika een olifantensafari te maken, waaronder in Kruger. Althans, in het park zelf mag het niet, maar in de omliggende natuurreservaten wel. Je hebt kans andere dieren tegen te komen. Het is bijzonder te zien hoe de interactie onderling is, zeker met andere olifanten. Deze safari's worden meestal vroeg in de ochtend of in de namiddag uitgevoerd. Wat erg goede momenten zijn voor het maken van foto's.

Cursus tot parkwachter

Over de dieren en het rijke ecosysteem in Kruger is van alles te leren. Wie graag de diepte in duikt kan hier een meerdaagse cursus volgen tot parkwachter. Het is weliswaar toegespitst op toeristen, maar je leert wel van alles over diergedrag, de rol van de diverse seizoenen en hoe je dieren kunt 'tracken'. Daarnaast hoor je veel over de bedreigingen als stroperij, terwijl ook de rol van het toerisme duidelijker wordt. Het is zeker de moeite waard, zeker voor iemand die een grote interesse in natuur heeft.

Kijk op www.meridiantravel.nl - 87

Droomplekken

Ranger Steve: "Gratie en snelheid.

Een bijzondere combinatie die op het lijf van het jachtluipaard is geschreven. Dit dier, dat wij ook kennen als cheetah, haalt in een sprint 115 kilometer per uur."

Met hoge snelheid vertrokken

Het geluid is zacht, maar onmiskenbaar. Ze spint. Alleen is de maker niet een normale huiskat, maar een jachtluipaard. Ik kroel zachtjes haar kop, ze reageert gelaten op mijn aanrakingen. Het roofdier ligt in het Hoedspruit Endangered Species Centre bij het Kruger NP. Het snelste landdier ter wereld zit in de problemen. Het aantal wilde dieren gaat namelijk hard achteruit. Een speurtocht naar het waarom.

Gratie en snelheid. Een bijzondere combinatie die op het lijf van het jachtluipaard is geschreven. Dit dier, dat wij ook kennen als cheetah, haalt in een sprint 115 kilometer per uur. In het noorden van Zuid-Afrika is het probleem van deze diersoort goed zichtbaar, gelukkig wordt er ook aan oplossingen gewerkt. De beelden van een paar jaar geleden staan nog scherp op mijn netvlies. Tijdens een vroege ochtendsafari zie ik een moeder jachtluipaard met twee jongen langzaam wakker worden. Ze rekt zich uit, de jongen spelen wat met elkaar. Het zachte ochtendlicht geeft ze een gele, warme tint. In de verte zijn wat antilopen zichtbaar. Om het beter te kunnen zien springt ze op de motorkap van onze auto; een open jeep, welteverstaan. Ik schrik behoorlijk, maar moeder heeft alleen maar interesse in de wandelende biefstukjes verderop. Sinds die intense ontmoeting heb ik een zwak voor dit dier. En nu blijkt hij, zonder

er iets aan te kunnen doen, langzaam van de aardbodem te verdwijnen. Zijn specialisatie dreigt zijn ondergang te worden. Eeuwenlang hebben veel dieren in Afrika moeten evolueren om te overleven. Leeuwen leerden vanuit een hinderlaag jagen, terwijl hun prooidieren bijvoorbeeld groter werden (olifanten) of gevaarlijke hoorns (Afrikaanse buffels) kregen. De kleinere prooidieren gingen in groepen leven om zo de roofdieren aan te zien komen.

Het jachtluipaard ontwikkelde een andere tactiek. Om steeds sneller te kunnen rennen werd zijn lichaam ook steeds ranker. Zodat hij zelfs op de beroemde open grasvlaktes van Afrika zijn prooi kon verschalken. Niet vanuit een hinderlaag, maar op pure snelheid. Met een ongeken- de elegantie en souplesse, die zelfs wetenschappers deed verbazen. Een intrigerend wezen, zelfs al voor de Oude Egyptenaren. Zij hielden jachtluipaarden als huisdier.

Maar hun leefgebied verdwijnt echter gestaag. Vooral door de mens. Op de vlaktes worden zijn prooidieren vervangen door vee, die streng worden bewaakt. Waardoor ook de jachtluipaarden verdwijnen. Daarnaast maakt hun leefgebied meer en meer plaats voor boerderijen. Tot slot kan hij door zijn tengere bouw niet op tegen andere roofdieren. Zo pakken hyena's vaak hun net gevangen prooi af, waardoor sommige dieren letterlijk ver-

honger. Terwijl met name leeuwen graag jonge jachtluipaarden doden, ze worden gezien als concurrentie.

Ooit kwam het roofdier in bijna heel Afrika voor, net als in het Midden-Oosten en een deel van Azië.

Tegenwoordig zijn het vooral de nationale parken in Oost- en Zuidelijk-Afrika en nog een paar in West-Afrika en Iran, al is daar bijna niets over bekend. Rond 1900 waren er 100.000 dieren. Wetenschappers denken dat er nu nog tussen de 7.000 en 12.000 rond lopen. En het ziet er somber uit voor de toekomst. Al zijn er lichtpuntjes.

Ik loop door Lover's Lane, wat feitelijk een eufemisme is. Het is een pad langs de vele kooien in Hoedspruit. Om de 35 vrouwtjes in het fokcentrum in de juiste stemming te krijgen laten ze één keer per jaar mannetjes door de straat paraderen. Met resultaat: de vrouwtjes worden hierdoor snel krols. Waarna een paring volgt. Want hier gaat het om: jonge dieren. Zij gaan onder begeleiding naar grotere gebieden. Ze worden bijgevoerd, maar soms ook niet. Waardoor ze langzaam zelf leren jagen. En als ze de techniek onder de knie hebben worden ze uitgezet, het liefst in beschermde gebieden. De teller staat inmiddels op 30 dieren, die je op safari in diverse landen kunt tegen komen. Ik realiseer me ineens: misschien kwamen die moeder met jongen ook wel hier vandaan...

